

stillede med Hensyn til ethvert billigt Krav. Til § 2 og de dertil knyttede Endringer har jeg ikke noget at bemærke, idet jeg tiltræder dem. Jeg vil dog tillade mig at udtale, at man fremdeles tillægger Enken, Moderen til disse Børn, Understøttelse efter et Skøn. Dette var Grunden til, at man i Regeringsforlaget ogsaa havde tænkt sig samme Fremgangsmaade anvendt og tænkt sig Tillæggene dekretet efter et Skøn. Nu bliver der en fast aarlig Hjælp, og det kan jo ogsaa siges at indeholde en retfærdig Afgørelse, hvorfor jeg altsaa tiltræder denne Afgørelse. Den ærede Ordfører har allerede gjort opmærksom paa, at den ny § 4 kun var en Redaktionsændring angaaende Bestemmelser, der vare indeholdte andet Steds, nemlig i §§ 1 og 2, og som her blive samlede i denne ny Paragraf. Der imod kan jeg altsaa ikke have noget at indvende. Jeg skal endnu kun med Hensyn til hvad Betænkningen udtaler, og hvad den ærede Ordfører ogsaa berørte, slutte mig til den Tanke, at man maa afvise mere ved de Understøttelser, der ere ydede tidligere paa Finanslovene til de Børn, som Loven omhandler, eller til ligestillede Børn, og at man ikke gennem denne Lov kan tænke sig hverken nogen Redfættelse eller nogen Forhøjelse, hvorimod det skal have sit Forblivende med, hvad der paa tidligere Finanslove er afgjort, og ligeledes — hvad der ogsaa ligger i Betænkningen og i den ærede Ordførers Udtalelser — at man ikke kan tildele ny Understøttelser efter Reglerne i den nærværende Lov til dem, der allerede have faaet Hjælp paa Finansloven. Jeg anser disse to Bemærkninger ikke for aldeles overflødige, fordi der jo kunde være en svag Tvivl til Stede; men jeg mener dog ikke, at denne Tvivl har saa megen Betydning, at der i den Anledning behøver at fremkomme Endringsforslag, da det jo er en simpel Følge af denne ny Lov.

N. Jensen: Jeg kan ikke andet end udtale min Paaskønnelse af, at det er lykkes Finansudvalget og den ærede Finansminister at blive enige om det Forslag, som nu ligger for. Det har glædet mig, at man dog er gaaet noget højere op; end der oprindeligt var foreslaaet. Naar det imidlertid af den ærede Finansminister blev udtalt, at han havde nogen Betænkning ved at fastsætte Tillægssummen til 36 Kr. i Stedet for, som der nu stod, til en Maksimumsum af 48 Kr. og nævnte saadanne enkelte Forhold, hvor det kunde tænkes nødvendigt eller ønskeligt at gaa dertil, saa vil jeg henstille til det ærede Udvalg, om man ikke mellem 2den og 3dje Behandling kunde tage denne

Sag under Overvejelse, saaledes at der ogsaa kunde blive Tale om Understøttelser fra 36 til 48 Kr., men for øvrigt vil dette vist blive saa enkelte Tilfælde, at det ikke vil spille saa stor en Rolle. Da jeg antager, at min anbefaling af Sagen er overflødig, vil jeg indskrænke mig til at takke den ærede Minister og det ærede Udvalg for den Bæredvillighed, med hvilken man har taget sig af denne Sag.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg vil dog blot til, hvad den ærede sidste Taler udtalte, bemærke, at jeg finder det mindre tilraadeligt nu at komme til en forhøjet Sats for de ganske enkelte Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte, idet det dog vil have nogen finansiel Betydning muligvis at gaa lidt for højt over de Grænser, man passende kunde drage. Der vil jo nemlig allerede komme en større Udgift for Statskassen efter de Satter, som ere foreslaaede.

Ordføreren (Møkkentved): I Anledning af den Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen) og ligeledes af en Udtalelse af den ærede Finansminister om, at Regeringen gerne havde set, at de 48 Kr. vare blevne staaende i Forslaget, skal jeg bemærke, at dette Punkt har været under Overvejelse i Udvalget, men naar man er bleven staaende ved de 36 Kr., har det været, fordi man derved vidste, at man ikke afstar nogen fra at kunne faa de 48 Kr., idet en saadan Bevilling vedvarende kan gives paa de almindelige Finanslove som Bevilling af et Andragende, naar dette Andragende var tilstrækkeligt motiveret. Jeg nævner, efter de humane Grundsætninger, som lede Finansudvalget i saa Henseende, ingen Tvivl om, at et motiveret Andragende om en saadan Understøttelse ikke vil blive forkastet, saaledes at der i Virkeligheden ikke er nogen reel Fare til Stede, fordi man kun har fastsat det ordinære Bidrag til 36 Kr.

Frier: Der er et enkelt Ord i § 3, om hvis Betydning jeg gerne vil søge Oplysning hos den ærede Finansminister. Der staar nemlig om disse fader- og moderløse Børn, der skulle kunne faa en Understøttelse, dog ikke ud over det fyldte 15de Aar, at de ikke blot skulle være trængende, men ogsaa „værdige“. Jeg opfatter Bestemmelsen om Understøttelsen her som en Slags Opdragelseshjælp, der er Tale om at give fra Statens Side, og hvad vil det saa egentlig sige, at Børn skal være værdige til en saadan Opdragelseshjælp? Det forekommer mig, at netop jo mere uværdige de i sig selv vare,